

„A Halál Erekyéi olyan
mesevilágot fest le, ahol
imádnék élni. Csodálatos!”
– STEPHENIE MEYER

A New York Times bestseller

A HALÁL EREKYÉI

Első könyv

finep
selection

Csontváros

CASSANDRA CLARE

C a s s a n d r a C l a r e

CSONTVÁROS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2009

Írta: Cassandra Clare
A mű eredeti címe: The Mortal Instruments Book One – City of Bones

Fordította: Kamper Gergely

A művet eredetileg kiadta: Simon & Schuster Children's Publishing

Copyright © 2007 by Cassandra Clare, LLC

Published by arrangement with Margaret K. McElderry Books,
an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division.

A magyar kiadás a Margaret K. McElderry Books, a Simon & Schuster
Children's Publishing részlegének engedélyével készült.

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 095 7

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2009-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

ΝΑΓΥΡΑΜΝΑΚ

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Szeretnék köszönetet mondani az írócsapatomnak, a Massachusetts All-Starsnak: Ellen Kushnernek, Delia Sherannek, Kelly Linknek, Gavin Grantnek, Holly Blacknek és Sarah Smithnek. Hálás vagyok ezenkívül Tom Holtnek és Peg Kerrnek, amiért biztattak, mielőtt egyáltalán létezett a könyv, illetve Justine Laralestiernek és Eve Sinaikónak, amiért megosztották velem a gondolataikat, amikor már létezett. Anyámnak és apámnak kitartásukért, ragaszkodásukért és megingathatatlan hitükért abban, hogy végül előállok valami kiadhatóval. Jim Hillnek és Kate Connornak a biztatásért és a támogatásért. Ericnek a démonenergiával működő vámpírmotorokért, és Elkának, amiért jobban áll neki a fekete, mint ellenségei özvegyeinek. Theónak és Valnek, amiért csodálatos képeket alkottak a prózámhoz. Fantasztikus ügynökömmnek, Barry Goldblattnak és nagyszerű szerkesztőmmnek, Karen Wojtylának. Hollynak, amiért megélte velem ezt a könyvet, és Joshnak, aki miatt érdemes volt.

*Nem aludtam.
Egy rettentő tett megtétele
S az első mozdulat között
Minden olyan, mint egy fantazma
vagy egy förtelmes álom:
A Géniusz s a végzet ereklýei
Tanácsot ülnek; s az ember maga,
Mint egy kis királyság, elszenvedi
Egy lázadás egész történetét.*

William Shakespeare: Julius Caesar
(Kamper Gergely fordítása)

Első rész

LESZÁLLNI AZ ÉJBE

*Zengtem Khaosról, örök éjszakáról;
megtanított az Égi Múza, mint
merjek leszállni éjbe, bár az út
zord, s visszatérni...*

John Milton: Elveszett Paradicsom
(Jánosy István fordítása)

Pandemonium

– TE NYILVÁN SZÓRAKOZOL VELEM – szólt a kidobó, és széles mellkasa előtt karba fonta a kezét. A cipzáras vörös pulóvert viselő srácra meredt, és megrázta kopaszra borotvált fejét. – Azt az izét nem hozhatod be ide.

A Pandemonium klub előtt már nagyjából ötven tinédzser gyűlt össze. Most közelebb nyomultak, hátha elcsípnék valamit a beszélgetésből. Mindig sokáig kellett sorba állni, hogy be lehessen jutni a minden korosztály előtt nyitva álló klubba, és a várakozás alatt általában egyáltalán semmi nem történt. A kidobók erőszakosak voltak, és azonnal lecsaptak mindenkire, akiről úgy vélték, bajkeverő lehet. A tizenöt éves Clary Fray legjobb barátjával, Simonnal együtt várt a sorára. Most ő is előrehajolt, mint mindenki más, és egy kis izgalomban reménykedett.

– Jaj, ne már! – A fiú felemelte a valamit a feje fölé. A magával hozott tárgy olyan volt, mint egy hegyes karó. – Az öltözetemhez tartozik.

A kidobó felvonta a szemöldökét. – Miért, mi akar ez lenni?

A fiú elvigyorodott. A Pandemoniumban meglehetősen szimplának számít a megjelenése, gondolta Clary. Bár a haját égszínkékre festette, a kiálló tincsek pedig egy riadt polip csápjaira emlékeztettek, ahogy körbevették a fejét, az arcán nem rikitottak tetoválások, és az orrába meg a fülébe sem tűzött vastag fémdarabokat.

– Vámpírvadász vagyok. – Rátámaszkodott a valamire, ami első ránézésre mintha fából készült volna, mégis olyan könnyedén hajlott meg, mint egy fűszál. – Nem igazi. Habszivacs. Látja?

A fiú kerek szeme túlságosan is világító zöld, állapította meg Clary: olyan színű, mint a fagyálló, mint a tavaszi pázsit. Színezett kontaktlencséje lehet. A kidobó megvonta a vállát, egyszerre, mint aki már nagyon unja a banánt. – Felőlem... Bemehetsz.

A fiú elsiklott mellette, fürgén, mint egy angolna. Clarynek tetszett a válla ritmikus mozgása, és az, ahogyan félresöpörte a haját járás közben. Volt egy szó, amit az anyja használt volna rá – *slendrián*.

– Bejön neked – mondta Simon rezignáltan. – Ugye?

Clary a fiú bordái közé dőfte a könyökét, de nem válaszolt.

Odabent a klub csordultig telt a szárazjég füstjével. Színes fények játszottak a táncparketten, és kékek, csillogó zöldek, izzó rózsaszínek és ragyogó arany színpompás tündérvilágává változtatták át.

A vörös pulcsis végigsimított a kezében tartott borotvaéles pengén; ajkán halvány mosoly játszott. Annyira könnyű volt – csak egy kis varázslat kellett a pengével, hogy ártalmatlannak tűnjön. Újabb bűbáj a szemével, és abban a pillanatban, hogy a kidobó ránézett, már bent is volt. Persze megoldhatta volna kevesebb faksznival is, de így szórakoztatóbbnak találta – jó móka volt átverni a mondikat, mindent ott csinálni az orruk előtt, magában röhögni az üres tekintetükön.

Nem mintha az embereknek nem lett volna meg a maguk öröme. A fiú zöld szeme végigpásztázta a táncparkettet, ahol selymekbe és fekete bőrbe burkolt karcsú végtagok jelentek meg és tűntek el a füst forgó oszlopaiban, ahogy a földiek táncoltak. Lányok dobálták hosszú hajukat, fiúk rázták bőrbe öltöztetett csipőjüket, a csupasz bőrfelületeken izzadság csillogott. Az életerő csak úgy sugárzott belőlük, energiájuk hullámokban áradt a fiú

felé. Lefelé görbült az ajka. Ezek nem tudják, milyen érzés megküzdeni az életért egy halott világban, ahol a nap satnyán lóg az égen, mintha kiegészített volna belőle minden tüzelőanyag. Az ő életük lobogva égett, mint a gyertya lángja – és éppen olyan könnyű is volt kioltani.

Keze összeszorult a pengéhez tartozó markolaton; éppen a parkettre tette volna a lábát, amikor a ráncosok közül kilépett egy lány, és elindult felé. A fiú meredten nézte. Gyönyörű volt emberhez képest – haja színe majdnem pontosan a fekete tintáé, szeme mint két fekete szén. Földig érő fehér köntöst viselt – akkor hordtak ilyet a nők, amikor a világ még sokkal fiatalabb volt. Karcsú karjait csipkeujjak ölelték, nyakában vastag ezüstlánc lógott, rajta akkora sötétvörös kövel, mint egy csecsemő ökle. A fiúnak csak hunyorítania kellett, és máris tudta, hogy a kő valódi – valódi és értékes. Az életerő lüktetve áradt a lányból, mint vér a nyílt sebből. Elmosolyodott, elment a fiú mellett, és a szemével intett, hogy kövesse. A fiú utánafordult, és máris érezte a lány halálának izgató sistergését az ajkán.

Mindig könnyen ment. Előre érezte, ahogyan a lány elillanó életereje tűzként vágat végig az ereiben. Az emberek olyan ostobák! Van valamijük, ami mindennél többet ér, és alig vigyáznak rá. Eldobják maguktól az életet akár pénzért, akár zacskóba csomagolt porokért, akár egy idegen elragadó mosolyáért. A lány sápatag szellemként haladt előtte a színes füstben. Amikor elért a falhoz, megfordult, kezével felgyűrte a szoknyáját, és a fiúra mosolygott. A szoknya alatt combközépig érő csizmát viselt.

A fiú mellésomfordált, bőrét csiklandozta a lány közelsége. Közelről már nem tűnt olyan tökéletesnek: a fiú látta, hogy a szeme alatt elkenődött a festék, ahogy az izzadság a nyakához tapasztotta a haját. Érezte a lány halandóságának illatát, a bomlás édes rothadását. *Megvagy* – gondolta.

A lány ajka hűvös mosolyra görbült. Oldalt lépett, és a fiú meglátta, hogy addig egy csukott ajtnak támaszkodott. BELÉPNI TILOS! – RAKTÁR, firkálták rá vörös festékkel. A lány a háta mögé nyúlt, lenyomta a kilincset,

és besurrant az ajtón. A fiú egymásra halmozott dobozokat és kusza drótokat látott. Egy raktárhelyiség. Vetett egy pillantást a háta mögé – senki nem figyelt rájuk. Annyival egyszerűbb lesz, ha a lány is kettesben akar maradni vele!

Maga is besurrant hát a szobába. Nem is sejtette, hogy követik.

– Szóval – mondta Simon –, elég jó a zene, nem?

Clary nem válaszolt. Táncoltak, ha ezt egyáltalán annak lehetett nevezni – ide-oda inogtak, időnként pedig váratlanul megindultak a padló felé, mintha valamelyikük elvesztette volna a kontaktlencséjét –, egy csapat fémes fűzőt viselő kamasz meg egy szenvedélyesen csókolózó ázsiai pár között, akiknek toldott hajfűrtjei indákként fonódtak össze. Egy ajakpiercinget és mackós hátizsákot viselő fiú ingyen osztogatta a növényi extasy tablettákat, miközben széles szárú nadrágja lobogott a szélgépjárat kavarta légörvényben. Clary nem nagyon figyelt oda a körülöttük lévő emberekre – le sem vette a szemét a kék hajú fiúról, aki korábban bedumálta magát a klubba. Úgy járkált körbe a teremben, mintha keresne valamit. A mozgása határozottan emlékeztette Claryt valamire...

– Ami engem illet – folytatta Simon –, rettenetesen jól érzem magam.

Ez valószínűtlennek tűnt. Simon, mint mindig, most is kilógott a klub vendégei közül farmerjában és a divatjamúlt pólóban, aminek mellrészén a MADE IN BROOKLYN felirat díszelgett. Frissen mosott haja sötétbarna volt, nem pedig zöld vagy rózsaszín, szemüvege csámpásan ült az orrán. Egyáltalán nem úgy festett, mint aki a sötétség hatalmáról elmélkedik, az ember inkább arra gondolt volna, hogy egy sakk-klubba készül.

– Ühüm. – Clary pontosan tudta, hogy a fiú csakis az ő kedvéért jött el a Pandemoniumba, és valójában unalmasnak találja az egészet. Igazából még azt sem tudta biztosan, hogy neki mi tetszik ezen a helyen. A ruhák meg a zene álomszerűvé tették a klubot; olyan volt, mintha valaki másnak az életét élné, mintha kiszabadult volna saját unalmas létezéséből.

A kék hajú fiú távolodott a táncparkettől. Kicsit elveszettnek látszott, mintha nem találta volna meg, akit keresett. Clary azon agyalt, mi történe, ha odamenne, és bemutatkozna neki. Talán csak bámulna rá. Vagy talán ő is félszeg. Talán hálás lenne, és örülne, de megpróbálná nem kimutatni, ahogyan azt a fiúk szokták – ő viszont akkor is tudná. Talán...

A kék hajú fiú egyszerre kihúzta magát, és figyelni kezdett, mint a vadászkutya, ha megszimatolja a zsákmányt. Clary követte a fiú tekintetét, és meglátta a fehér ruhás lányt.

Hát ez van – gondolta, és igyekezett nem úgy érezni magát, mint egy kipukkadt léggömb. – *Akkor erről ennyit.*

A lány gyönyörű volt, olyan típus, akit Clary szívesen lerajzolt volna – magas és valószínűtlenül karcsú, hosszú fekete hajzuhataggal. Clary még ilyen távolságból is látta a vörös követ a nyaka előtt. Úgy lüktetett a táncparkett lámpáinak fényében, mint egy önálló, test nélküli szív.

– Előre érzem – folytatta Simon –, hogy ma este DJ Bat különösen ki fog tenni magáért. Szerinted is?

Clary a szemét kezdte forgatni, és inkább nem válaszolt; Simon gyűlölte a trance zenét. Figyelmét teljes egészében a fehér ruhás lánynak szentelte. A sötétségen, a füstön és a mesterséges ködön keresztül úgy világított a ruhája, mint valami jelzőtűz. Nem csoda, hogy a kék hajú fiú megbabonázva követte, és annyira lekötötte a figyelmét, hogy észre sem vette, mi történik körülötte – még a két sötét figurát sem látta, amint a tömegben furakodva, szorosan a sarkában követik.

Clary lassabban kezdett táncolni, és inkább arra koncentrált, mi történik. Csak annyit tudott kivenni, hogy az alakok fiúk voltak, magasak, fekete ruhában. Meg nem tudta volna mondani, honnan tudja, hogy a kék hajút követik, de biztos volt benne. Látta abból, ahogyan lépést tartottak vele, a pillantásaikból, mozgásuk osonó kecsességéből. A feszültség apró virága lassan kinyílt Clary mellkasában.

– Aztán meg – tette hozzá Simon –, azt is el akartam mondani neked, hogy újabban szívesen veszek föl női ruhákat. Meg lefeküdtem anyukáddal. Gondoltam, jobb, ha tudod.

A lány a falhoz ért és kinyitotta az ajtót, amelyikre azt írták, hogy BELÉPNI TILOS. Intett a kék hajú fiúnak, hogy kövesse, aztán mind a ketten besurrantak az ajtón. Nem mintha Clary nem látott volna még olyasmit, hogy egy pár félreoson a klub valamelyik sötét sarkába, hogy ott smároljanak, de ettől csak még különösebbnek találta, hogy követik őket.

Lábujjhegyre emelkedett, megpróbált elnézni a táncolók feje fölött. A két srác megállt az ajtónál, és mintha megbeszéltek volna valamit egymással. Az egyik szőke volt, a másik sötét hajú. A szőke a zsebébe nyúlt, és előhúzott valamit, ami hosszú volt és fényes, aztán hirtelen megcsillant a lüktető fények alatt. Kés.

– Simon! – kiáltotta Clary, és megragadta barátja karját.

– Mi van? – Simon meglepetten nézett rá. – Igazából nem feküdtem le anyukáddal, tudod. Csak megpróbáltam felhívni magamra a figyelmedet. Nem mintha anyukád nem lenne nagyon vonzó nő a korához képest.

– Látod azokat a fiúkat? – Olyan hevesen mutogatott, hogy majdnem megütött egy hullámos fekete hajú lányt, aki a közelben táncolt. A lány bosszúsán pillantott felé. – Bocs... bocs! – Clary visszafordult Simonhoz. – Látod ott azt a két srácot? Az ajtónál?

Simon hunyorított, aztán megvonta a vállát. – Semmit sem látok.

– Ketten vannak. A kék hajú fiút követték...

– Azt, amelyik tetszett neked?

– Igen, de az mellékes. A szőke elővett egy kést.

– Biztos vagy benne? – Simon kíváncsian nézett a lányra, és a fejét rázta.

– Továbbra sem látok senkit.

– Biztos vagyok benne.

Simon egyszerre kihúzta magát, és elővette a hivatalos hangját. – Hívok egy biztonsági őrt. Maradj itt. – Nekiállt, hogy átfurakodjon a tömegen.

Clary még éppen időben fordult meg, hogy lássa, amint a szöke, nyomában a barátjával, besiklik a BELÉPNI TILOS! feliratú ajtón. Körülnézett; Simon még mindig a táncparketten igyekezett átjutni, de nemigen jutott előre. Még ha kiabálni is kezdene, senki nem hallaná meg, és mire Simon visszaér, talán már történik is valami rettenetes. Clary keményen az ajkába harapott, és a táncolók között kigyózza elindult.

– Hogy hívnak?

A lány megfordult és elmosolyodott. A raktárhelyiségbe csak a magasan lévő rácsos, porlepte ablakokon keresztül szivárgott be kevéske fény. A padlón elektromos vezetékek, tükrös diszkógömbök törött darabjai és üres festékesdobozok hevertek szerteszét.

– Isabelle.

– Szép név. – A fiú elindult a lány felé. Óvatosan lépkedett a vezetékek között, hátha valamelyikben áram is van. A halvány fényben a lány félig áttetszőnek hatott, fehér ruhába burkolt színtelen testével olyan volt, mint egy angyal. Öröm lesz elveszejteni... – Nem láttalak még itt.

– Azt akarod tudni, hogy gyakran járok-e ide? – A lány eltakarta a száját a kezével, úgy kuncogott. Karkötőszerűség villant a csuklóján, közvetlenül a ruhaujj mandzsettája alatt – aztán, ahogy közelebb ért hozzá, a fiú látta, hogy nem is karkötő az, hanem a lány bőrébe festett minta, kanyargó vonalak kusza hálózata.

A fiú megmerevedett. – Te...

Nem fejezte be. A lány villámsebessen mozdult, és nyitott tenyerével a fiú mellkasára csapott. Akkora volt az ütés, hogy egy ember levegő után kapkodva terült volna el a földön. Ő azonban csak megtántorodott,

mialatt a lány kezében megjelent valami; egy tekerdő korbács, amely aranylón csillant meg, ahogy lesújtott vele, hogy a fiú bokája köré csavarja, s kirántsa alóla a lábát. Egy pillanattal később a fiú a földön vonaglott, a gyűlölt fém mélyen a bőrébe vágott. A lány felnevetett, ahogy megállt fölötte, ő pedig arra gondolt, hogy tudnia kellett volna. Egy emberlány sosem venne föl olyan ruhát, amilyet Isabelle viselt. Azért választotta, hogy elfedje a bőrét – a bőre minden egyes pontját.

Isabelle egy kemény rántással megfeszítette a korbácsot. Mosolya fénylett, mint a mérgezett víz. – A tietek, srácok.

Mély nevetés harsant a fiú háta mögött, aztán kezek ragadták meg, felrángatták, és az egyik betonoszlopnak taszították. Érezte a nyirkos keménységet a hátán. A kezeit hátrarángatták, csuklóit dróttal kötötték össze. Míg küszködött, valaki megkerülte az oszlopot, és elé lépett: egy fiú volt, éppen olyan fiatal, mint Isabelle, és éppen olyan csinos. Sárgásbarna szemében, mint a borostyánon, csillant meg a fény. – Szóval – szólalt meg –, vannak veled többen is?

A kék hajú fiú érezte, ahogyan a túl feszes fém alatt felgyűlik a vér, és lassan síkos lesz tőle a csuklója. – Többen?

– Ne szórakozz velem! – A borostyánszemű felemelte a kezét, a karjáról lecsúszott a sötét ruhaujj, és kivillantak a csuklójára, a kézfejére, a tenyerére festett titokzatos jelek. – Tudod jól, mi vagyok.

A megkötözött srác koponyájában, egészen hátul megcsikordult második fogsora.

– *Árnyvadász* – sziszegte.

A másik fiú arcára széles vigyor ült ki.

– Megvagy – mondta.

Clary belökte a raktárhelyiség ajtaját, és belépett. Egy pillanatig azt gondolta, nincs senki odabent. Ablakok csak magasan voltak, és azokat is

berácsozták; erőtlenül szivárgott be rajtuk az utca zaja, az autódudák túlkölése, a fékek csikorgása. A raktárt régi festék szaga töltötte be, a por vastagon fedte az elmosódott lábnyomokkal teli padlót.

Senki sincs idebent, döbbsent rá, ahogy elkerekedett szemmel körülnézett. A raktárban hideg volt, hiába tombolt odakint az augusztusi kánikula. Clary hátát kiverte a jeges veríték. Tett egy lépést előre, mire a lába belegabalyodott a földön heverő vezetékekbe. Lehajolt, hogy kiszabadítsa a tornacipőjét – és egyszerre meghallotta a hangokat. Egy lány nevetett, egy fiú pedig élesen rászólt. Amikor felegyenesedett, már látta is őket.

Olyan volt, mintha két pislogás között hirtelen ott termettek volna. Előtte állt a hosszú fehér ruhás lány, fekete haja úgy lógott a hátán, mint egy csokor nedves hínár. A két fiú is vele volt – a magas, éppen olyan fekete hajú, mint a lány, meg az alacsonyabb szőke, akinek a haja rezesen csillant meg az ablakokon beszűrődő halvány fényben. A szőke zsebre vágott kézzel állt a punk előtt, akit hosszú, zongorahúrnak látszó dróttal egy oszlophoz kötöztek, hátrafeszített kézzel és egymáshoz rögzített bokákkal. Arca megmerevedett a fájdalomtól és a félelemtől.

Clary szíve majd kiugrott a mellkasából, ahogy gyorsan a legközelebbi betonoszlop fedezékébe ugrott, és kilesett mögüle. Látta, ahogyan a szőke fiú karba font kézzel fel-alá járkál. – Szóval – mondta –, még mindig nem árultad el nekem, hogy vannak-e veled mások is a fajtádból.

A fajtádból? – Clary szerette volna tudni, miről beszél a fiú. Talán valamiféle bandaháború közepébe csöppent.

– Nem tudom, mit akarsz tőlem. – A kék hajú hangjában dac vegyült a fájdalommal.

– Más démonokra gondol – szólalt meg a sötét hajú is. – Tudod, mi az, hogy démon, ugye?

Az oszlophoz kötözött fiú félrefordította a fejét, mozgott a szája.

– Démonok – mondta ki elnyújtva a szőke, miközben mutatójával a levegőbe rajzolta a szót. – A vallás azt mondja róluk, hogy a pokol lakói, a Sátán szolgálói, mi azonban a Klávében azokat a gonosz szellemeket értjük alatta, akik a mi dimenziókon kívülről származnak...

– Elég már, Jace! – szólt a lány.

– Isabelle-nek igaza van – mondta a magasabbik fiú. – Senkinek nincs szüksége sem szemantika-, sem démonológiaóraira.

Bolondok – gondolta Clary. – *Teljesen elment az eszük.*

Jace felemelte a fejét, és elmosolyodott. Volt a gesztusban valami hátborzongató, ami azokat a dokumentumfilmeket juttatta Clary eszébe, amiket az oroszlanokról látott a Discovery-n. A nagymacskák éppen így emelték fel a fejüket, és szagoltak bele a levegőbe a zsákmány után kutatva.

– Isabelle és Alec szerint túl sokat beszélék – szólt bizalmaskodó hangon. – Szerinted is?

A kék hajú fiú nem felelt. A szája még mindig mozgott. – Tudnék nektek mit mondani – szólalt meg végül. – Tudom, hol van Valentine.

Jace Alecre pillantott, aki megvonta a vállát.

– Valentine a föld alatt van – mondta Jace. – Ez az izé csak szórakozik velünk.

Isabelle gyors fejmozdulattal megigazította a haját. – Öld meg, Jace! – javasolta. – Úgysem fog mondani semmit.

Jace felemelte a kezét, és Clary látta, ahogyan a gyenge fény megvillan a kése pengéjén. A penge furcsán áttetsző volt, tiszta, mint a kristály, éles, mint egy üvegszilánk, a nyelet pedig vörös kövekkel rakták ki.

A megkötözött fiú felhördült. – Valentine visszatért! – tiltakozott, csuklóját a háta mögött szorosan tartó köteléket feszegetve. – Az egész Alvilág tudja... Én is tudom... Elmondhatom nektek, hol van...

Jace jeges tekintete hirtelen felizzott a haragtól. – Az Angyalra mondom, ahányszor csak elkapunk egy rohadékot közületek, mind azt állítja,

hogy tudja, hol van Valentine. Nos, mi is tudjuk, hol van. A pokolban. Te meg... – Jace megforgatta a kést a markában; az éle úgy csillogott, mintha tüzesen izzott volna. – Akár utána is mehatsz.

Clary nem tudta tovább türtőztetni magát. – Hagyjátok abba! – kiáltotta. – Ezt nem tehetitek!

Jace megpördült a tengelye körül. Annyira meglepődött, hogy a kés kicsúszott a kezéből, és hangos csattanással zuhant a betonpadlóra. Isabelle és Alec is a hang felé fordultak, arcukra éppen úgy kiült a döbbenet. A kék hajú fiú leesett állal, ernyedten dőlt a kötelékeinek.

Alec szólalt meg először. – Mi ez? – robbant ki belőle, miközben Claryről társaira pillantott, mintha ők tudnák, hogy került oda.

– Egy lány – mondta Jace, aki lassan összeszedte magát. – Nyilván láttál már lányokat, Alec. A húgod, Isabelle is lány. – Közelebb lépett Claryhez, és hunyorogva nézett rá, mint aki nem hisz a szemének. – Egy földi lány – mormogta félig-meddig magának. – És lát bennünket.

– Hát persze, hogy látlak benneteket – felelte Clary. – Nem vagyok vak, tudjátok?

– Jaj, dehogynem vagy az – mondta Jace, és lehajolt, hogy felvegye a kését. – Csak nem tudod. – Felegyenesedett. – De ha azt tudod, mi a jó neked, eltűnsz innen, amilyen gyorsan csak tudsz.

– Nem megyek sehova – vágta rá Clary. – Ha elmennék, megölnétek. – A kék hajú fiúra mutatott.

– Ez igaz – ismerte be Jace, miközben az ujjai között forgatta a kést. – Miért érdekel, hogy megölöm-e vagy sem.

– M... mert... – dadogta Clary – az nem lehet, hogy csak úgy megöljétek embereket.

– Igazad van – mondta Jace. – *Embereket* nem lehet csak úgy megölni.

A kék hajú fiúra mutatott, akinek résnyire szűkült a szeme. Clary arra gondolt, hogy talán elájult. – De ez nem ember, kislány. Talán embernek

látszik, és úgy is beszél, mint egy ember, talán még a vére is olyan, mint egy emberé. Igazából viszont egy szörnyeteg.

– *Jace!* – szólt rá a fiúra Isabelle. – Elég legyen!

– Ti megőrültetek! – jelentette ki Clary, és igyekezett távolabb húzódni Jace-től. – Hívtam a rendőrséget. Bármelyik pillanatban itt lehetnek.

– Hazudik – mondta Alec, de arcára kiült a kétely. – Jace, szerinted...

Nem tudta befejezni a mondatot. Ebben a pillanatban a kék hajú fiú egyetlen hatalmas üvöltéssel elszakította kötelékeit, és rávetette magát Jace-re.

A földre zuhantak, és összekapaszkodva hemperegni kezdtek. Ahogy Jace-be kapaszkodott, a kék hajú fiú körmei fémesen csillogtak. Clary hátrálni kezdett, és el akart futni, de a lába beakadt a vezetékek vetette hurokba, és elterült a földön. Minden levegő kiszorult a tüdejéből. Isabelle sikolya ütötte meg a fülét. Clary a hátára fordult, és azt látta, hogy a kék hajú fiú Jace mellkasán ül. Borotvaéles karmainak hegyén vér csordogált.

Isabelle és Alec feléjük rohantak, a lány egy korbácsot tartott a kezében. A kék hajú fiú kinyújtott karmokkal sújtott Jace felé. Jace felemelt karjával védte magát, de a karmok végigszántottak rajta, és vér fröccsent mindenfelé. A kék hajú megint lecsapott – ezúttal azonban a hátán csattant Isabelle korbácsa, és visítva oldalra zuhant.

Fürgén, mint Isabelle korbácsának hegye, Jace ellenfele után gördült. Penge csillan a kezében, amit máris a kék hajú mellkasába süllyesztett. A markolat körül sötét folyadék robbant elő a sebből. A fiú teste ívbe hajlott, torkából hörgő hangok törtek fel. Jace grimasszal az arcán kászálódott talpra. VÉRÁZTATTA fekete inge feketébb volt, mint valaha. Lepillantott a lábai előtt vonagló testre, majd lehajolt, és kirántotta a kést. A fegyver markolata sikamlós volt a fekete folyadéktól.

A kék hajú fiú szeme hirtelen tágra nyílt, égő tekintetét Jace-re szegezte. – *Hát úgy legyen! Az Elhagyott magával visz benneteket mind.*

Jace mintha vicsorított volna. A fiú a szemeit kezdte forgatni, teste rán-gatózott és vonaglott, majd összegörnyedt, szinte kettéhajolt, aztán egyre kisebb és kisebb lett, amíg teljesen el nem tűnt.

Clary feltápaszkodott a földről, és kiszabadította lábát a kábelek fog-ságából. Senki sem figyelt rá. Alec Jace mellé lépett, felhúzta a ruháját, s feltehetőleg a sebeket vizsgálta a karján. Clary megfordult, hogy elfusson – csakhogy Isabelle-lel találta szembe magát, aki továbbra is a kezében tartot-ta a korbácsot. Az aranyszíjon sötét folyadék foltjai éktelenkedtek. Isabelle Clary felé suhintott; a korbács rátekeredett a lány csuklójára és szorosan tartotta. Clarynek a lélegzete is elakadt a fájdalomtól és az ijedségtől.

– Ostoba kis mondi – sziszegte Isabelle a fogai között. – Jace meg is halhatott volna miattad.

– Elment az eszed – mondta Clary, és megpróbálta kiszabadítani a kezét. A korbács mélyen a csuklójába vágott. – Mind örültek vagytok. Minek kép-zelitek magatokat, önkéntes kivégzőosztagnak? A rendőrök...

– A rendőrök általában nem izgatják magukat, ha nem találnak holttes-tet – mondta Jace. A karját szorongatva átküzdötte magát a kusza kábele-ken Claryig. Alec megvetéssel a tekintetében követte.

Clary a test hűlt helyére pillantott, és nem szólt egy szót sem. Még egy vérfolt sem maradt ott – egyáltalán semmi sem utalt rá, hogy a kék hajú fiú valaha létezett.

– Amikor meghalnak, visszatérnek a saját dimenziójukba – mondta Jace. – Már ha érdekel.

– Jace – súgta oda Alec. – Vigyázz!

Jace félrehúzta a karját. Arcát vérfoltok tették kísértetiessé. Claryt még mindig egy oroszlánra emlékeztette távol ülő világos szemével és aranylón barnás hajával. – Lát bennünket, Alec – mondta. – Máris túl sokat tud.

– Mégis, mit kéne csinálnom vele? – kérdezte Isabelle.

– Hadd menjen! – felelte Jace csendesen. Isabelle meglepetten, szinte dühösen nézett rá, de nem szállt vitába vele. A korbács visszahúzódott, szabaddá téve Clary karját. A lány megdörzsölte fájó csuklóját, és azon gondolkozott, hogy az ördögbe fog kijutni a szobából.

– Talán magunkkal kéne vinnünk – vetette fel Alec. – Lefogadom, hogy Hodge szívesen elbeszélgetne vele.

– Szó sem lehet róla, hogy elvigyük az Intézetbe – mondta Isabelle. – Mégiscsak egy *mondi*.

– De tényleg az-e? – kérdezte halkán Jace. Vészjósló higgadtsága rosszabb volt, mint Isabelle ingerültsége vagy Alec haragja. – Volt már dolgod démonokkal, kislány? Sétáltál boszorkányokkal, beszéltél az Éjszaka Gyermekkeivel? Láttál...

– Nem kislány a nevem – vágott közbe Clary. – És fogalmam sincs, miről beszéltek. – *Tényleg nincs?* – kérdezte egy hang belül. – *Láttad, ahogy az a fiú semmivé lesz. Jace nem örült. Csak szeretnéd, ha az lenne.* – Nem hiszek a... démonokban, vagy akármi az, amit...

– Clary? – Simon hangja volt. A lány megpördült a tengelye körül. A fiú a raktárhelyiség ajtajában állt. Vele volt az egyik tagbaszakadt kidobó is, aki korábban a vendégek kezét pecsételte a bejáratnál. – Jól vagy? – Simon hunyorgott a félhomályban. – Mit csinálsz itt egyedül? Mi történt azokkal a fiúkkal? Tudod, akiknél a kés volt. Clary a barátjára meredt, aztán a vállá fölétt hátrapillantott, ahol Alec állt, meg Jace a véres ingében, késsel a kezében. A fiú vigyorogva nézett vissza rá, és félig-meddig sajnálkozó tekintettel megvonta a vállát. Úgy tűnt, egyáltalán nincs meglepve, hogy Simon meg a kidobó nem látja őket.

Valamiért Clary sem csodálkozott. Lassan Simon felé fordult. Tudta, hogy barátja szemébe kell néznie ott a nyirkos helyiség közepén állva, fényes műanyagba burkolt kábelekbe tekeredett lábbal. – Azt hittem, bejöttek ide – mondta bizonytalanul. – Viszont a jelek szerint nincsenek itt. Bocsánat.

– Simon láthatólag már nem aggódott, inkább kellemetlenül érezte magát, a kidobó vizsont határozottan bosszúsnak tűnt. – Tévedtem.

A háta mögött Isabelle kuncogni kezdett.

– Nem hiszem el – hajtogatta makacsul Simon, miközben a járdaszegély mellett Clary kétségbeesetten igyekezett leinteni egy taxit. Az utcaseprők végigmentek az Orchardon, amíg ők bent voltak a klubban, és az aszfalt feketén csillogott az olajos víztől.

– Tudom – bólintott a lány. – Az ember azt gondolná, hogy van itt egy csomó taxi. Hova megy mindenki vasárnap éjfélkor? – Simon felé fordult, és megvonta a vállát. – Gondolod, hogy Houstonban több szerencsénk lenne?

– A taxikkal nem – felelte Simon. – Azt nem hiszem el, amit mondasz. Nem hiszem el, hogy azok a fiúk a késekkel csak úgy eltűntek.

Clary felsóhajtott. – Talán nem is voltak ott fiúk késekkel, Simon. Talán csak képzeltem az egészet.

– Kizárt dolog. – Simon a feje fölé emelte a kezét, de a közeledő taxik elhúztak mellettük, és piszkos vízzel fröcskölték le. – Láttam az arcodat, amikor bementem abba a raktárba. Úgy néztél ki, mint aki komolyan beijedt. Mintha szellemet láttál volna.

Clary Jace-re gondolt, az oroszlánéra hasonlító szemével, aztán a csuklójára pillantott, ahol vékony vörös csík maradt Isabelle korbácsa után. *Nem, nem szellemet* – gondolta. – *Valami annál is furcsábbat.*

– Egyszerűen tévedtem – mondta fáradtan. Maga sem tudta, miért nem mondja el a fiúnak az igazat. Kivéve, hogy Simon azt hinné, teljesen elment az esze. És persze abban, ami történt, volt valami – valami a Jace kése körül felbugyogó vérben, valami a fiú hangjában, amikor azt kérdezte, hogy beszélt-e már az Éjszaka Gyermekeivel –, amit meg akart tartani magának.

– Hát igen kínos egy tévedés volt – állapította meg Simon. Hátrapillantott a klubra, ahol még mindig majdnem a sarokig ért a bebocsáttatásra

várók keskeny sora. – Kétlem, hogy még egyszer beengednek bennünket a Pandemoniumba.

– Mit érdekel az téged? Gyűlölöd a Pandemoniumot. – Clary megint felemelte a kezét, ahogyan a sárga folt kibontakozott előttük a ködből. A taxi ezúttal csikorogva fékezett előttük; a sofőr úgy tenyerelt bele a dudába, mintha csak magára kellett volna vonnia a figyelmüket.

– Végre szerencsénk van. – Simon felrántotta a kocsiját, és becsuszant a műanyag bevonatú hátsó ülésre. Clary követte, és beszívta a New York-i taxik áporodott cigarettafüstöt, a bőr és a hajlakk szagától nehéz, jellegzetes levegőjét. – Brooklynba megyünk – mondta Simon a sofőrnek, aztán Claryhez fordult. – Figyelj, tudod, hogy nekem bármit elmondhatsz, ugye?

Clary habozott egy pillanatig, aztán bólintott. – Persze, Simon. Tudom.

Becsapta maga után a kocsiját, és a taxi nekivágott az éjszakának.

2

Titkok és hazugságok

A SÖTÉTSÉG HERCEGE TOVAÁGTATOTT fekete táltosa hátán, koromszín köpenye lebegett a háta mögött. Szóke fürtjeit aranydiadém fogta össze, megnyerő arcára szigorú kifejezés költözött a csata hevében...

– A karja meg pont úgy nézett ki, mint egy padlizsán – dűnnyögte az orra alatt bosszúsán Clary. Egyszerűen képtelen volt rajzolni. Hangos sóhajjal letépte a tömb tetejéről a rajzlapot, összegyűrte, és szobája narancs színű falához vágta. A padló máris tele volt elhajított papírgalacsinokkal, ami minden kétséget kizáróan bizonyította, hogy Clary hiába reménykedett, elhagyta az ihlet. A lány ezredszerre is azt kívánta, hogy bár kicsit jobban hasonlítana az édesanyjára. Minden, amit Jocelyn Fray valaha rajzolt, festett vagy csak a papírra firkantott, gyönyörű volt, és láthatólag semmiféle erőfeszítésébe nem került.

Clary kihúzta a fejhallgatóját – a dal közepén hallgattatva el a Stepping Razort –, és megdörzsölte fájó halántékát. Csak ekkor jutott el a tudatáig az éles zaj, amivel a telefon csörgése visszhangzott a szobában. A rajztömböt az ágyra dobta, talpra ugrott, és átrohant a nappaliba, ahol az ajtó melletti kisasztalon állt a régi típusú vörös telefon.

– Clarissa Fray-jel beszélek? – A hang a vonal túloldalán ismerősnek tűnt, bár Clary nem tudta egyből azonosítani.

Idegesen csavargatta a telefonzsinórt az ujjai körül. – Igeen?

– Szia, az egyik késelő huligán vagyok, akivel tegnap este találkoztál a Pandemoniumban. Attól tartok, nem tettem rád túl jó benyomást, és kíváncsi voltam, adnál-e egy esélyt, hogy helyrehozzam...

– SIMON! – Clary eltartotta a kagylót a fülétől, ahogy a fiú hangos nevetésben tört ki. – Nem vagy vicces.

– Dehogynem. Csak neked nincs humorérzéked.

– Hülye. – Clary sóhajtott, és nekidőlt a falnak. – Nem nevetnél, ha itt lettél volna, amikor tegnap este hazajöttem.

– Miért nem?

– Anyám miatt. Egyáltalán nem tetszett neki, hogy olyan későn értem haza. Aggódott. Jól összevesztünk.

– Miért? Nem a mi hibánk, hogy akkora volt a forgalom! – tiltakozott Simon. Két idősebb testvére is volt, és igen kényes volt a családban történő igazságtalanságokra.

– Igen, persze, de hát ő nem így látja. Csalódást okoztam neki, becsaptam, aggódnia kellett miattam, blablabla. Én vagyok az ő *keresztje* – mondta Clary, és éppen csak egy pici büntudatot érzett, ahogy gunyorosan elismételte anyja szavait.

– Szóval szobafogság? – kérdezte Simon, a kellesténél valamivel hangosabban.

Clary hallotta a hangok kavalkádját a fiú háta mögött; emberek igyekeztek túlbeszélni egymást. – Még nem tudom – mondta. – Anya reggel elment Luke-kal, és még nem jöttek vissza. – Különben hol vagy? Ericnél?

– Igen. Most fejeztük be a próbát. – Cintányér csörrent Simon mögött. Clary összerezett. – Eric este verseket fog felolvasni Java Jonesnál – folytatta Simon. A Java Jones egy kávézó volt, egészen közel Clary lakásához, ahol alkalomadtán élőzene szólt esténként. – Az egész zenekar elmegy, hogy tapsoljunk neki. Akarsz jönni?

– Persze, mehetek? – Clary elhallgatott egy pillanatra, és idegesen rángatta a telefon zsinórját. – Várj, mégsem.

– Kussoljatok már, gyerekek, jó? – kiáltotta Simon. Hangja távolról érkezett, amiből Clary tudta, hogy eltartotta a szájától a telefont. Egyetlen pillanattal később a fiú már ismét ráfigyelt. – Most akkor igen vagy nem? – kérdezte bizonytalanul.

– Nem is tudom. – Clary az ajkába harapott. – Anyám még mindig haragszik rám a tegnap este miatt. Nem biztos, hogy jó ötlet lenne kiakasztani azzal, hogy újabb buliba kéretőzöm. Ha bajba kerülök, hát nem érné meg Eric vacak versei miatt.

– Ugyan már, nem olyan borzasztóak – mondta Simon. Eric a szomszédja volt, és réges-régóta jól ismerték egymást. Nem voltak olyan közeli barátok, mint Claryvel, de gólyakorukban Eric barátaival, Matt-tel és Kirkkal együtt alapítottak egy rockzenekart. Kitartóan gyakoroltak Eric szüleinek garázsában minden áldott héten. – Aztán meg ez nem is buli – tette hozzá Simon. – Egy felolvasóestről van szó, közel a lakásotokhoz. Nem valami orgiára hívlak Hobokenben. Anyukád is eljöhet, ha akar.

– ORGIA HOBOKENBEN! – hallotta Clary, ahogyan valaki, talán Eric, felkiált a háttérben. Megint cintányér csördült. Elképzelte, ahogy anyja Eric verseit hallgatja, és végigfutott a hátán a hideg.

– Nem tudom. Ha mind megjelentek itt, szerintem teljesen kiakad.

– Akkor egyedül jövök. Benézek érted, aztán együtt átsétálunk, és ott találkozunk a többiekkel. Anyukád sem fogja bánni. Szeret engem.

Clarynek nevetnie kellett. – Ez is csak a kétes ízlését bizonyítja, ha engem kérdezel.

– Senki sem kérdezett. – Zenésztársai ordítózásától kísérve Simon bontotta a vonalat.

Clary is letette a kagylót, és körbepillantott a nappaliban. Mindenholnan anyja művészi hajlamának bizonyítékai néztek vissza rá a sötétvörös

kanapén felhalmozott, kézzel varrt bársony díszpárnáktól a falakon lógó gondosan bekeretezett festményekig. A festmények főleg tájképek voltak: Manhattan belvárosának aranyló fényben úszó kanyargós utcái; a Prospect Park télen a csipkeszerű fehér jéggréteggel borított szürke pocsolyákkal.

A kandallópárkányon Clary édesapjának bekeretezett fényképe állt. Mélázó tekintetű, világos hajú férfi volt, szeme sarkában a sok nevetésről árulkodó ráncokkal. Katona volt, és számtalan kitüntetést kapott, amikor a világ túlfélén szolgált. Néhány medált Jocelyn egy kis dobozban tartott az ágya mellett. Nem mintha ezek megóvták volna Jonathan Clarkot, amikor Albany mellett belerohant egy fába az autójával, és meghalt, még mielőtt a lánya egyáltalán megszületett volna.

Férje halála után Jocelyn megint a lánykori nevét kezdte használni. Soha nem beszélt Clarynek az apjáról, de a dobozt, amelyekben még a férfi nevének kezdőbetűit – J. C. – is belevesték, az ágya mellett tartotta. A kitüntetések mellett volt néhány fénykép is, egy jegygyűrű meg egyetlen szőke hajfürt. Jocelyn néha elővette a dobozt, kinyitotta, és gyengéden a kezébe vette a hajfürtöt, mielőtt visszatette volna a helyére.

A kulcs csörgése a bejárati ajtó zárjában kizökkentette az elmélkedésből Clary-t. Gyorsan végignyúlt a kanapén, és megpróbált úgy tenni, mintha teljesen belemerült volna az egyik ponyvába, amit anyja hagyott elől az asztalon. Jocelyn az olvasást szent időtöltésnek tekintette, és általában nem zavarta meg Claryt, ha könyv volt a kezében, még azért sem, hogy összeveszhessen vele.

Az ajtó hangos csattanással vágódott ki, és Luke lépett be, megrakva valami nagy kartonokkal. Amikor letette őket, kiderült, hogy laposra hajtogatott dobozokat hozott magával. A férfi felegyenesedett, és mosolyogva fordult Clary felé.

– Jó napot, Luke bá... Szia, Luke – mondta a lány. A férfi úgy egy éve megkérte, hogy ne szólítsa Luke bácsinak, mert attól öregnek érzi magát,

meg amúgy is a Tamás bátya kunyhóját juttatja eszébe. Aztán, emlékeztette finoman Claryt, nem is igazán a bácsikája, csak anyja egyik legközelebbi barátja, aki születése óta jól ismeri. – Hol van Anya?

– Próbál leparkolni a teherautóval – mondta Luke, és hangos nyögéssel kiegyenesedett. A szokásos öltözékét viselte: kopott farmert, flanelinget, meg egy görbe, aranykeretes szemüveget, ami határozottan ferdén ült az orrán. – Mit is szoktál mondani, miért nincs ebben az épületben lift?

– Mert öreg és karaktere van – vágta rá kapásból Clary. Luke elvigyorodott. – Mire kellene a dobozok? – kérdezte a lány.

A férfi arcáról eltűnt a mosoly. – Anyukád össze akar pakolni egy pár dolgot – mondta, és igyekezett kerülni Clary tekintetét.

– Milyen dolgot? – kérdezte Clary.

Luke könnyed kézmozdulattal elhessegette a kérdést. – Fölösleges holmik, amik összevissza hevernek a házban. Útban vannak. Tudod, hogy soha nem dob ki semmit. Szóval, mit csinálsz? Tanulsz? – Kivette a könyvet Clary kezéből, és hangosan olvasni kezdett: – *A világban még ma is nyüzsögnek olyan teremtmények, akiktől egy földhözragadtabb gondolkodásmód szabadulni igyekezett. Tündérek és koboldok, szellemek és démonok járnak most is közöttünk...* – Leengedte a könyvet, és szemüvege fölött méregette a lányt. – Ez az iskolába kell?

– *Az arany faág?* Nem. Az iskola csak hetek múlva kezdődik. – Clary visszavette a könyvet a férfitől. – Anyáé.

– Volt egy olyan érzésem.

A lány az asztalra dobta a könyvet. – Luke?

– Hm? – A férfi már meg is feledkezett a könyvről, és a kandalló mellett álló szerszámosládában kutakodott. – Á, itt van. – Előhorgászott egy narancssárga műanyag ragasztópisztolyt, és határozott elégedettséggel szemlélte.

– Mit csinálnál, ha látnál valamit, amit senki más nem?

A szerszám kiesett Luke kezéből, és a kandalló kövének ütődött. A férfi lehajolt, hogy felvegye, és rá sem pillantott Claryre.

– Arra gondolsz, hogy ha én lennék az egyetlen tanúja egy bűnténynek vagy valami ilyesmi?

– Nem, úgy értem, ha lenne körülötted egy csomó ember, de egyedül te látnál valamit. Mintha láthatatlan lenne mindenkinek rajtad kívül.

Luke habozva nézett vissza rá. Még mindig térdén állt, s a kezében tartotta a behorpadt ragasztópisztolyt.

– Tudom, hogy örülségnek hangzik – tapogatózott óvatosan Clary –, de...

A férfi megfordult. Kék szeme pillantása nyilvánvaló ragaszkodással állapotodott meg a lányon. – Clary, te is művész vagy, mint édesanyád. Ez azt jelenti, hogy a magad módján látod a világot, ahogyan más ember nem. Ez egy ajándék, hogy megláthatod a szépséget és a borzalmat a hétköznapi dolgokban. Ettől még nem vagy örült... csak más. Semmi baj nincs azzal, ha valaki más.

Clary felhúzta a lábát, és a térdére fektette az állát. Lelki szemei előtt látta a raktárhelyiséget, Isabelle aranykorbácsát, a kék hajú fiú haláltusáját és Jace halványbarna szemét. *A szépséget és a borzalmat.*

– Gondolod, hogy apámból is művész lett volna, ha nem hal meg? – kérdezte.

Luke meglepetten nézett a lányra. Mielőtt válaszolhatott volna, kivágódott az ajtó, és Clary édesanyja rontott a szobába; lábbelije sarka hangosan csattogott a lakkozott fapadlón. Luke kezébe nyomta a csörgő kocsikulcsokat, aztán a lány felé fordult.

Jocelyn Fray karcsú, alacsony nő volt, haja néhány árnyalattal sötétebb vörös, mint Claryé és kétszer olyan hosszú. Most éppen szoros kontyba csavarta, amibe egy grafitceruzát tűzött, hogy összetartsa. Festékfoltos overallt viselt levendulaszínű pólója fölött, barna túrabakancsa talpa csikorgott az olajfestéktől.

Az emberek mindig azt mondták Clarynek, hogy éppen úgy néz ki, mint az anyja, ő maga azonban nem látta a hasonlóságot. Egyes-egyedül az alakjukat lehetett összevetni: mindketten karcsúak voltak, kis mellekkel és keskeny csípővel. Clary tudta, hogy egyáltalán nem olyan szép, mint az anyja. A szépséghez sudárnak és magasnak kell lenni. Aki olyan alacsony, mint Clary, alig több mint 150 centi magas, az legfeljebb aranyos lehetett. Nem csinos vagy szép, csak aranyos. Adjuk még hozzá a répaszínű hajat meg a csupa szeplő arcot, és máris ő volt Pöttyös Panni édesanyja, a Barbie baba mellett.

Jocelynnek még a járása is kecses volt, ami elég volt hozzá, hogy a férfiak megforduljanak utána az utcán. Clary ezzel szemben folyton megbotlott a saját lábában. Kizárólag akkor fordultak utána az emberek, ha a lépcsőn lefelé tartva eltaknyolt és lezuhant mellettük.

– Köszönöm, hogy felhoztad a dobozokat – mondta Clary anyja Luke-nak, és rámosolygott a férfirra. Az nem viszonzta a mosolyt. Clary gyomra kellemetlenül összerándult. Nyilvánvalóan készülődött valami. – Bocs, hogy ilyen sokáig tartott leparkolni. Legalább egymillióan próbálnak ma helyet keresni...

– Anya? – szakította félbe Clary. – Mire kellene azok a dobozok?

Jocelyn az ajkába harapott. Luke vetett egy gyors oldalpillantást a lányra, és némán biztatta Jocelynt, hogy álljon elő a farbával. A nő kapkodó csuklómozdulattal a füle mögé söpört egy kósza hajfűrtöt, és letelepedett lánya mellé a kanapéra.

Közről már látszott, Jocelyn milyen fáradt. Sötét félholdak ültek a szem alá, szemhéja félárbocra ereszkedett a kialvatlanságtól.

– A tegnap estéről van szó? – kérdezte Clary.

– Nem – mondta gyorsan Jocelyn, aztán habozni kezdett. – Legföljebb egy kicsit. Ami tegnap este történt, annak nem szabadott volna előfordulnia. Te is tudod.

– És már bocsánatot is kértem. Mi ez az egész? Ha szobafogság lesz belőle, essünk túl rajta.

– Nem lesz belőle szobafogság – mondta Jocelyn. A hangjából áradt a feszültség. Luke-ra nézett, aki megrázta a fejét.

– Csak mondd el neki, Jocelyn! – biztatta a nőt.

– Megtennétek, hogy nem beszéltek rólam úgy, mintha itt sem lennék? – szólt közbe Clary dühösen. – És mi az, hogy mondja el nekem? Mit mondjon el?

Jocelyn kifújta a levegőt. – Nyaralni megyünk.

Luke tekintete egyszerre üres lett, mint a vászon, amiről letörölték a festéket.

Clary megrázta a fejét. – Ennyi az egész? Nyaralni mentek? – Nekidőlt a párnáknak. – Föl nem fogom, mire ez a nagy felhajtás.

– Szerintem nem érted. Úgy értem, mind elmegyünk. Hárman. Te, én és Luke. A farmra.

– Ó! – Clary Luke-ra pillantott, de a férfi karba font kézzel és összeszorított szájjal bámult kifelé az ablakon. A lány nem értette, mi zaklatta fel ennyire. Luke imádta az öreg vidéki házat New York állam távoli szegletében – maga vette, aztán maga állította helyre tíz évvel korábban, és amikor csak tudott, elment oda. – Mennyi ideig?

– *A nyár végéig* – mondta Jocelyn. – Azért hoztam a dobozokat, hogy bepakolhasd a könyveket meg a festőholmikat, amiket magaddal akarsz hozni...

– A nyár végéig? – Clary felháborodásában egészen kihúzta magát. – Az nem lehet, Anya. Nekem terveim vannak. Simonnal iskolakezdesi bulit akartunk rendezni, meg van egy csomó találkozóm a festőcsoportommal, tíz óráig Tischnél...

– Tisch sajnalom. A többit viszont le lehet mondani. Simon meg fogja érteni, és a festőcsoportod is.

Clary hallotta a kérlelhetetlenséget anyja hangjában, és csak most esett le neki, hogy komolyan beszél. – De kifizettem azokat az órákat! Egész évben spóroltam rájuk. Megígérted! – Luke felé fordult. – Mondd meg neki! Mondd meg neki, hogy ez igazságtalan!

Luke nem fordult el az ablaktól, bár egy izom megrándult az állkapcsában. – Ő az anyád. Neki kell döntenie.

– Nem értem. – Clary visszafordult Jocelynhez. – Miért?

– El kell tűnnöm innen, Clary – felelte az anyja reszkető szájjal. – Békére és nyugalomra van szükségem, hogy festhessek. És pénzzel sem állunk valami jól...

– Akkor adj el néhányat Apa részvényeiből! – mondta dühösen Clary. – Máskor azt szoktad csinálni, nem?

Jocelyn hátrébb húzódott. – Ez aligha fair.

– Figyelj, menjetek, ha menni akartok. Nem érdekel. Itt maradok nélkületek. Dolgozhatok. Szerzek munkát a Starbucksban vagy valami. Simon szerint mindig vesznek fel embereket. Elég idős vagyok hozzá, hogy gondoskodjam magamról.

– Nem! – Jocelyn hangja olyan éles volt, hogy Clary összerezzent. – Megadom a festészetórák árát. De velünk jössz. Nem te döntöd el. Túl fiatal vagy, hogy egyedül itthon maradj. Akármi is történhet.

– Például mi? Mi történne? – akarta tudni Clary.

Csörömpölés hallatszott. A lány odakapta a fejét, és meglepetten látta, hogy Luke felborított egyet a falnak támasztott bekeretezett fényképek közül. Ahogy visszatette a helyére, határozottan bosszúsnak látszott. Miután megint felegyenesedett, száját komor vonallá préselte össze. – Elmegegyek.

Jocelyn az ajkába harapott. – Várj! – A férfi után sietett, és abban a pillanatban ért mellé, amikor az a kilincstért nyúlt. Clarynek, aki a kanapén ülve hegyezte a fülét, sikerült kihallgatnia anyja feszült suttogását. – ...Bane –

mondta Jocelyn. – Három hete egyfolytában próbálok hívni. A hangposztája szerint Tanzániában van. Mit tudnék csinálni?

– Jocelyn – Luke megrázta a fejét –, nem rohangálhatsz hozzá örökké.

– De Clary...

– Ő nem Jonathan – súgta Luke. – Te nem vagy ugyanaz az ember, amióta megtörtént, de Clary *nem Jonathan*.

Mi köze ehhez apámnak? – csodálkozott Clary.

– Nem zárhatom be a lakásba, hogy ki se tehesse a lábát. Nem fogja eltűrni.

– Hát persze hogy nem fogja! – Luke komolyan dühösnek tűnt. – Nem háziállat, hanem egy tinédzser. Majdnem felnőtt.

– Ha nem lennénk a városban...

– Beszélj vele, Jocelyn! – Luke hangja határozott volt. – Komolyan gondolom. – A kilincs után nyúlt, de egyszerre kivágódott az ajtó, és Jocelyn riadtan sikoltott fel.

– Jézusom! – kiáltotta Luke.

– Á, igazából csak én vagyok – mondta Simon. – Bár már többen mondták, hogy elképesztő, mennyire hasonlítunk. – A küszöbön állva intett Clarynek. – Kész vagy?

Jocelyn elvette a kezét a szája elől. – Simon, hallgatóztál?

Simon hunyorgott. – Nem, csak most értem ide. – Jocelyn sápadt arcáról Luke komor képére pillantott. – Valami nem stimmel? Menjek el?

– Semmi gond – mondta Luke. – Azt hiszem, itt végeztünk. – Félretolta Simont, és máris sebesen dübörgött lefelé a lépcsőn. Pár pillanattal később becsapódott a lenti ajtó.

– Visszajöhettek később – mondta a fiú. – Tényleg, nem lenne gond.

– Talán tényleg az volna... – kezdte Jocelyn, de Clary máris talpon volt.

– Felejtse el, Simon! Elmegyünk – mondta, és lekapta a tarisznyáját az ajtó melletti fogasról. Átvetette a vállán, és égő tekintettel meredt az anyjára. – Majd jövök.

Jocelyn az ajkába harapott. – Clary, nem gondolod, hogy ezt meg kéne beszélünk?

– Rengeteg időnk lesz beszélni, amíg nyaralunk – szolt Clary epésen, és elégedetten állapította meg, hogy anyja összerendez. – Ne várj meg ébren! – tette hozzá, aztán megragadta Simon karját, és kivonszolta magával az ajtón.

A fiú megvetette a lábát, és válla fölött bocsánatkérően pillantott vissza Clary anyjára, aki egészen kicsinek és elhagyatottnak tűnt, ahogy szorosan összefűzött ujjakkal állt az ajtóban. – Viszlát, Mrs. Fray! – kiáltotta hátra. – Kellemes estét!

– Ó, hallgass már el, Simon! – csattant fel Clary, és becsapta maguk mögött az ajtót, ezzel el is hallgattatva édesanyját.

– Jézusom, ember, ne tépd le a karomat! – tiltakozott Simon, miközben Clary lefelé rángatta a lépcsőn. A lány zöld szandálja minden egyes dühös lépésénél hangosan csattant a kövön. Egy pillanatra visszánézett, félig-meddig arra számítva, hogy anyja a lépcsőfordulóban állva haragosan mered utánuk, de a lakás ajtaja csukva maradt.

– Ne haragudj! – mormogta Clary, és elengedte a fiú csuklóját. A lépcső alján végül megállt, tarisznyája a csípőjének ütődött.

Claryék barna homokkőből épült háza – mint szinte az összes épület a környéken – valaha teljes egészében egy vagyonos család tulajdona volt. Korábbi pompájának maradványai még mindig megmutatkoztak az ívelt lépcsőházban, a törtmárvány padlón meg az égre nyíló széles tetőablakon. A házban időközben különálló lakásokat alakítottak ki, és a háromszintes épületen Clary meg az édesanyja most a földszinten lakó idős hölgygel osztozott, aki jósdát nyitott a maga lakásában. Szinte soha nem dugta ki az orrát, bár vendégek csak ritkán jöttek hozzá. Az ajtajára erősített aranyszínű tábla tanúsága szerint ő volt MADAME DOROTHEA, LÁTNIK ÉS PRÓFÉTA.

A félig nyitva álló ajtón át tömjén sűrű, édes illata áradt a lépcsőházba. Clary mély mormogást hallott odabentről.

– Jó látni, hogy így virágzik nála az üzlet – mondta Simon. – Nem könnyű mostanság egy prófétának munkát szerezni.

– Muszáj állandóan ilyen gunyorosnak lenned? – csattant fel Clary.

Simon hátrahőkölt. – Azt hittem, szereted, ha szellemes és ironikus vagyok.

Clary éppen válaszolt volna, amikor kivágódott Madame Dorothea ajtaja, és egy férfi lépett ki rajta. Magas volt, juharszirup színű bőrrel, macskáéra emlékeztető aranylő zöld szempárral és bozontos fekete hajjal. Hegyes, fehér fogak kerültek elő, ahogy megvillantotta vakító mosolyát a lány felé.

Clary hirtelen megszédült; egy pillanatig határozottan úgy érezte, hogy rögtön el fog ájulni.

Simon aggódva mérte végig. – Jól vagy? Úgy nézel ki, mint aki mindjárt kifelpszik.

A lány pislogva nézett vissza rá. – Mi? Nem, semmi baj.

De a srác nem úgy festett, mint aki hajlandó annyiban hagyni. – Olyan vagy, mintha szellemet láttál volna.

Clary megrázta a fejét. Az emlék, hogy látott valamit, eljátszadozott vele, de amikor koncentrálni próbált, úgy folyt tova, mint a víz. – Semmi. Azt hittem, Dorothea macskáját látom, de úgy tűnik, tévedtem. – Simon rámeredt. – Tegnap óta nem ettem semmit – tette hozzá a lány védekezőleg. – Azt hiszem, nem vagyok csúcsformában.

A fiú átkarolta Clary vállát. – Gyere, meghívlak valami kajára.

– Egyszerűen nem tudom elhinni, hogy így viselkedik – mondta Clary negyedszer, miközben egy kóbor guacamole-darabot üldözött a nacho hegyével a tányérján. Egy környékbeli mexikói kajáldában voltak, amit Nacho Mamának hívtak, és alig volt több egy lyuknál a falban. – Mintha nem lett

volna éppen elég pocskék, hogy minden második héten szobafogságra ítélte. Most meg száműzetésbe vonulhatok a nyár hátralevő részére.

– Tudod, hogy anyukádra néha rájönnek ilyenek – mondta Simon. – Olyan természetes nála, mint a levegővétel. – A lányra vigyorgott zöldséges burritója mögül.

– Ó, persze, csinálj úgy, mintha vicces lenne – torkollta le Clary. – Nem téged rángatnak el a semmi közepére, Isten tudja, milyen hosszú időre...

– *Clary* – szakította félbe a tirádát Simon –, nem rám haragszol. Aztán meg nem maradsz ott örökre.

– Honnan tudod?

– Ismerem anyukádat – mondta a fiú rövid szünet után. – Úgy értem, mi ketten barátok vagyunk már... Mennyi is? Tíz éve? Tudom, hogy néha ilyen. Meg fogja gondolni magát.

Clary felvett egy csípős paprikát a tányérjáról, és elgondolkodva játszadozott vele. – De tényleg így van-e? – szólalt meg. – Úgy értem, tényleg ismered-e? Néha szeretném tudni, hogy ismeri-e egyáltalán valaki.

Simon hunyorogva nézett vissza rá. – Nem tudlak követni.

Clary levegőt szívott be, hogy lehűtse égő száját. – Úgy értem, soha nem beszél magáról. Semmit sem tudok a gyerekkoráról, a családjáról vagy arról, hogyan találkozott apámmal. Még esküvői képeik sincsenek. Olyan, mintha nem is élt volna, mielőtt megszülettem. Mindig ezt mondja, amikor kérdezni próbálok valamit.

– Ó! – Simon vágott egy grimaszt. – Ez édes.

– Nem, nem az. Fura. Fura, hogy semmit nem tudok a nagyszüleimről. Vagyis azt tudom, hogy apám szülei nem voltak oda anyámért, de tényleg annyira rémesek lehettek? Miféle emberek azok, akik nem is akarják látni az unokájukat?

– Talán anyád utálja őket. Lehet, hogy bántották vagy valami – vetette föl Simon. – Ott vannak rajta azok a sebhelyek.

Clarynek fennakadt a szeme. – Micsodák vannak rajta?

Simon lenyelt egy nagy falat burritót. – Azok a pici sebhelyek. Végig a hátán meg a karjain. Láttam anyádat fürdőruhában, az a helyzet.

– Soha nem vettem észre semmilyen sebhelyet – mondta határozottan Clary. – Szerintem képzelődsz.

Simon a lány szemébe nézett, és mintha éppen mondani akart volna valamit, amikor Clary tarisznyájának mélyén erőszakosan lármázni kezdett a mobiltelefon. Clary előhalászta, és a kijelzőn hunyorgó számokra meredt. – Anyám az.

– Azt láttam már az arcodon is. Beszélsz vele?

– Egyelőre nem – felelte Clary az ismerős büntudattal a gyomrában, ahogy a telefon abbahagyta a csöngést, és a hangposta felvette. – Nem akarok veszekedni vele.

– Nálam mindig alhatsz – mondta Simon. – Ahányszor csak akarsz.

– Azért előbb megvárom, hogy lehiggad-e. – Clary megnyomta a hangposta gombját a telefonján. Anyja hangja feszültnek tűnt, de láthatólag igyekezett könnyed maradni. – Kicsim, sajnálom, hogy úgy neked estem ezzel a nyaralással. Gyere haza, és megbeszéljük. – Clary kinyomta a telefont, mielőtt az üzenetnek vége lett volna, amitől csak még erősebb büntudata támadt. – Meg akarja beszélni.

– Te akarsz beszélni vele?

– Nem is tudom. – Clary megdörzsölte a szemét a keze fejével. – Még mindig el akarsz menni arra a felolvasásra?

– Megígértem, hogy ott leszek.

Clary felállt, és hátratorlta a székét. – Akkor veled megyek. Anyámat majd felhívom, ha vége lesz. – A tarisznya pántja lecsúszott a karján. Simon szórakozottan toltá vissza a helyére, ujjai egy pillanatra eljátszadoztak a lány csupasz bőrén.

Odakint olyan nyirkos volt a levegő, hogy a páracseppek összeborzolták Clary haját, Simon kék pólóját pedig hozzátapasztották a hátához. – És mi

a helyzet a zenekarral? – kérdezte a lány. – Történt valami érdekes? Nagy volt a kiabálás a háttérben, amikor az előbb beszéltünk.

Simon arca felderült. – Fantasztikusan állnak a dolgok – mondta. – Matt azt mondja, ismer valakit, aki tud nekünk szervezni egy koncertet a Scrap bárban. Most megint nevet próbálunk találni magunknak.

– Igen? – Clary elrejtett egy mosolyt. Simon bandája soha semmilyen zenét nem produkált. Általában Simonéknál ültek a nappaliban, és azon vitakoztak, hogy milyen nevet meglogót válasszanak a zenekarnak. A lány néha azon gondolkozott, hogy egyáltalán tud-e valamelyikük bármilyen hangszeren játszani. – Milyen ötleteitek vannak?

– A Tengeri Zöldség Összeesküvés és a Sziklaszilárd Panda között próbálunk dönteni.

Clary megrázta a fejét. – Egyik rémesebb, mint a másik.

– Eric a Nyugagy Krízist javasolta.

– Talán Eric maradhatna inkább a számítógépes játékoknál.

– De akkor kereshetnénk egy új dobost.

– Ó, szóval Eric dobol? Azt hittem, csak pénzt lejmol tőletek, és a suliban azzal próbálja levenni a lányokat a lábukról, hogy benne van egy zenekarban.

– Á, dehogy – közölte lazán Simon. – Eric új életet kezdett. Barátnője van. Már három hónapja együtt járnak.

– Gyakorlatilag házások – mondta Clary, és kikerült egy babakocsit toló párt; a kislány haját sárga műanyag csat fogta össze, és egy tündérbabát szorongatott aranycsíkos zafírszárnyakkal. Clary a szeme sarkából egy pillanatra úgy látta, mintha a szárnyak megrebbentek volna. Gyorsan elfordította a fejét.

– Ami azt jelenti – folytatta Simon –, hogy én vagyok a banda utolsó olyan tagja, akinek *nincsen* barátnője. Pedig ugye pont ez a poén abban, hogy az embernek zenekara van. Hogy csajokat szerezzen.

– Azt hittem, a zene a lényeg. – Egy férfi, bottal a kezében, a Berkely Street felé bicegett. Clary inkább a másik irányba nézett; attól félt, hogy ha bárkit is túl sokáig figyel, az illető szárnyakat vagy plusz karokat növeszt, esetleg villás nyelvet, amilyen egy kígyóé. – Különben is, kit érdekel, hogy van-e barátnőd?

– Engem – közölte Simon komoran. – Nemsokára mindenkinek lesz barátnője, csak nekem meg Wendellnek, az iskolai gondnoknak nem. Ő meg büzlik a fertőtlenítőtől.

– Legalább biztosan tudod, hogy ő még szabad.

Simon metsző pillantást vetett a lányra. – Nem vicces, Fray.

– Aztán meg mindig ott van a tangás Sheila Barbarino – vetette fel Clary. Sheila mögött ült matekórán kilencedikben. Ahányszor csak leejtette a ceruzáját, ami bizony gyakran előfordult, Clarynek alkalma nyílt megpillantani a lány fehérneműjét, amint kivillant a különlegesen kurta farmer dereka fölül.

– Ő az, akivel Eric három hónapja jár – közölte Simon. – Közben meg azt tanácsolta, hogy döntsem el, melyik csajnak van a legdögösebb cicije a suliban, és az első nap rögtön hívjam el randizni.

– Eric egy szexista disznó – mondta Clary, és hirtelen nem is akarta tudni, melyik csajnak van Simon szerint a legdögösebb cicije a suliban. – Talán az lenne a legjobb, ha Szexista Disznók lenne a banda neve.

– Van egy csengése. – Simon láthatólag nem jött ki a sodrából. Clary vágott egy grimaszt, mire a tarisznyájában megint bömbölni kezdett a telefon. Kihalászta a cipzáros zsebből. – Megint anyukád? – kérdezte a fiú.

Clary bólintott. Lelki szemei előtt látta édesanyját, amint magányosan álldogál lakásuk ajtajában. Büntudat áradt szét a mellkasában.

Simonra pillantott, aki aggódó tekintettel őt figyelte. Olyan ismerős volt az arca, hogy álmában is fel tudta idézni minden egyes vonását. A magányos hetekre gondolt, amiket nélküle kell majd eltöltenie, és visszadobta a telefont a táskájába. – Gyerünk! – mondta. – Lekéssük a felolvasást.

3

Árnyvadász

MIRE ODAÉRTEK JAVA JONESHOZ, Eric már a színpadon volt, és szorosan lehunyta szemmel előre-hátra ingott a mikrofon előtt. Haja végét, külön erre az alkalomra, rózsaszínre festette. Mögötte Matt, aki úgy nézett ki, mint aki beszívott, ritmustalanul püfölt egy dzsembét.

– Ez óriási szívás lesz – jósolta Clary. Megragadta Simon kabátujját, és az ajtó felé rángatta. – Ha futunk, talán még megmenekülhetünk.

A fiú határozottan rázta meg a fejét. – Milyen ember vagyok, ha nem álom a szavam? – Kihúzta magát. – Szerzek kávé, ha te meg keresel helyet. Mit kérsz?

– Sima kávé. Feketét... *mint a lelkem.*

Simon elindult a pult felé, miközben valami olyasmit dűnnyögött az orra alatt, hogy amit most csinál, az sokkal, de sokkal jobb dolog, mint amit valaha is tett azelőtt. Clary nekiállt helyet keríteni maguknak.

Ahhoz képest, hogy hétfő volt, a kávézó zsúfoltnak tűnt; a legtöbb kóppottas kanapét és fotelt elfoglalták a szabad hétköznapi estét kiélvező tinédzserek. A kávé és a szegfűszeges cigaretta illata mindent betöltött. Clary végül talált egy üres kétszemélyes fotelt az egyik sötét sarokban, a helyiség hátuljában. A közelben csak egy szőke lány ült narancsszínű felsőben, akit teljesen lekötött a piros iPodja. *Jó* – gondolta Clary – *Eric itt nem fog*

megtalálni bennünket a felolvasás után, hogy megkérdezze, milyenek voltak a versei.

A szőke lány áthajolt a széke karfáján, és megütögte Clary vállát. – Ne haragudj... – Clary meglepetten nézett fel. – Ő a pasid? – kérdezte a lány.

Clary követte a tekintetét, és már fel is készült rá, hogy azt feleli: *nem, nem ismerem*, amikor leesett neki, hogy a lány Simonra gondol. A fiú éppen feléjük tartott, és összeráncolt homlokkal koncentrált, hogy ne ejtse el egyik papírpocharat sem. – Jaj, nem – mondta Clary. – Csak egy jó barátom.

A lány sugárzott. – Olyan *helyes!* Van barátnője?

Clary egy pillanattal tovább habozott a kelleténél. – Nincs.

A lány gyanakodva pillantott rá. – Meleg?

Simon időközben melléjük ért, így Clary megúsza, hogy válaszolnia kelljen. A szőke lány gyorsan hátradólt, ahogy a fiú letette a poharakat az asztalra, és ledobta magát a fotelba Clary mellé. – Gyűlölöm, amikor kifognak a rendes bögrékből. Ezek az izék forrók. – Az ujjait kezdte fújni, és összeráncolta a homlokát. Clary igyekezett elfojtani a mosolyát, ahogy a fiút nézte. Általában egyáltalán nem gondolkodott rajta, hogy Simon jóképű-e vagy sem. Szép, sötét szeme van, és az elmúlt, nagyjából egy évben egészen megemberesedett. Csak egy jó frizura kéne...

– Te bámulsz – mondta Simon. – Miért nézel így? Van valami az arcomon?

Meg kéne mondanom neki – gondolta a lány, bár lelke mélyén legszívesebben nem tette volna. – *Rossz barát lennék, ha nem szólnék.* – Ne nézz oda, de ez a szőke lány mellettünk úgy gondolja, hogy helyes vagy – suttopta.

Simon villámgyorsan oldalra pillantott, hogy megnézzze magának a lányt, aki láthatólag teljesen belemélyedt egy manga tanulmányozásába. – Amelyiknek narancssárga felsője van? – Clary bólintott. Simon mintha kételkedett volna. – Miből gondolod?

Mondd meg neki! Gyerünk, mondd meg neki! – Clary válasza nyitotta a száját, de egyszerre csikorogva gerjedni kezdtek a hangfalak. Összerezzen,

és a fülére tapasztotta a kezét, miközben Eric a színpadon a mikrofonnal birkózott.

– Bocsánat, emberek! – kiáltotta a fiú. – Jól van. Eric vagyok, ez meg itt a haverom, Matt a doboknál. Az első versem címe „Cím nélkül”. – Vágott egy fintort, mintha fájna valamije, és belevinnyogott a mikrofonba. – *Jöjj, te hamis pusztító, becstelen ágyékom! Boríts be minden duzzanatot szikkadt hevülettel!*

Simon lejjebb csúszott a fotelban. – Légyszi, ne mondd el senkinek, hogy ismerem!

Clary kuncogott. – Ki használja egyáltalán azt a szót, hogy „ágyék”?

– Eric – mondta Simon komoran. – Minden versében van ágyék.

– *Duzzadtan kínozatom!* – nyüsztette Eric. – *Agónia duzzad testemben.*

– Lefogadom, hogy duzzad – mondta Clary. – Ő is lejjebb csúszott Simon mellé. – Szóval a lány, aki szerint helyes vagy...

– Egy pillanatig se törődj vele! – állította le Simon. – Beszélni akartam veled valamiről.

– A Dühödt Vakondok nem lenne jó név a zenekarnak – vágta rá azonnal Clary.

– Nem arról – mondta Simon. – Arról, amiről korábban is beszélgettünk. Hogy nincsen barátnőm.

– Ó! – Clary megvonta a fél vállát. – Hát nem is tudom. Kérj randit Jaida Jonestól! – javasolta azon kevés lány egyikét, akiket kedvelt St. Xavierben. – Aranyos, és bír téged.

– Nem akarok randit kérni Jaida Jonestól.

– Miért nem? – Clary azon kapta magát, hogy valami meghatározhatatlan okból bosszús lett. – Nem szereted az okos lányokat? Még mindig a legdögösebb cici után kajatsz?

– Egyik sem – felelte Simon meglehetősen izgatottan. – Nem akarok randit kérni tőle, mert nem lenne éppen tisztességes vele szemben, ha...

Elhallgatott. Clary közelebb hajolt, és a szeme sarkából látta, hogy a szőke lány is úgy helyezkedik, mint aki hallgatózni próbál. – Miért nem lenne tisztességes?

– Mert valaki más tetszik – mondta Simon.

– Oké. – Simon arca egészen halványzöld volt, éppen olyan, mint amikor eltörte a bokáját focizás közben a parkban, és úgy kellett hazáig sántikálnia. Clary kíváncsi volt rá, vajon miért lett ilyen rettenetesen ideges attól, hogy tetszik neki valaki. – Ugye nem vagy meleg?

Simon, ha lehet, még zöldebb lett. – Ha az lennék, jobban öltözködnék.

– Szóval kiről van szó? – kérdezte a lány. Éppen hozzátette volna, hogy ha Simon Sheila Barbarinóba szerelmes, akkor Eric szét fogja rúgni a seggét, amikor valaki hangosan felköhögött a háta mögött. Egészen gunyoros hang volt, olyasféle, mint amikor valaki el akarja fojtani a feltörő nevetését.

Clary hátrafordult.

Egy kopott zöld kanapén, tán egyméternyivel mögöttük ott ült Jace. Ugyanazokat a sötét ruhadarabokat viselte, mint előző este a klubban. Karja csupasz volt, és mintha régi sebhelyek lettek volna, fehér vonalak borították. Mindkét csuklóját széles fémmandzsetta fedte; Clary látta, hogy az egyikből egy kés csontnyele lóg ki. Jace éppen őt figyelte, keskeny szája széle vidáman görbült felfelé. A lány gyűlölte, ha kinevetik, de még ennél is kellemetlenebb volt az érzés, hogy Jace öt perccel korábban még biztosan nem ült ott.

– Mi az? – Simon követte a lány tekintetét, de értetlen arckifejezése nyilvánvalóvá tette, hogy nem látja Jace-t.

De én látlak.

Továbbra is meredten bámulta Jace-t, mire a fiú felemelte a bal kezét, hogy intsen neki. Egyik karcsú ujján gyűrű csillant. Felállt, és kényelmes tempóban az ajtó felé indult. Clary eltátotta a száját a meglepetéstől. Jace se szó, se beszéd, elment.

Simon kezét érezte a karján. Barátja a nevéen szólította, és azt kérdezte, nincs-e valami baj. Clary szinte meg sem hallotta. – Mindjárt jövök – hallotta a saját hangját, miközben felugrott a fotelból. Majdhogynem a poharát is elfelejtette letenni, ahogy rohanvást indult az ajtó irányába. Simon leesett állal bámult utána.

Clary kirentott az ajtón. Rettegett attól, hogy Jace az utcára érve eltűnt, mint valami szellem. De ott volt, kényelmesen a falnak vetve a hátát. Éppen kivett valamit a zsebéből, és a gombokat kezdte nyomkodni rajta. Meglepetten nézett fel, ahogy a kávézó ajtaja becsapódott a lány mögött.

A sebesen ereszkedő szürkületben aranylón csillogott a haja. – A barátod versei rettenetesek – mondta.

Clarynek megerebbent a szeme, a megjegyzés váratlanul érte. – Mi?

– Azt mondtam, borzalmasak a versei. Olyanok, mintha megevett volna egy szótárt, aztán véletlenszerűen elkezdte volna felöklendezni a szavakat.

– Nem érdekelnek Eric versei. – Clary borzasztó dühös volt. – Tudni akarom, miért követsz engem.

– Ki mondta, hogy követlek?

– Ügyesen tereled a szót. És te is hallgatóztál. Szándékodban áll elmondani nekem, mi ez az egész, vagy egyszerűen hívjam föl a rendőrséget?

– És mit akarsz mondani nekik? – kérdezte Jace szárazon. – Hogy láthatatlan emberek zaklatnak? Hidd el, kislány, a rendőrök nem tartóztatnak le valakit, ha nem látják.

– Mondtam már, hogy a nevem nem kislány – sziszegte Clary a fogai között. – Clarynek hívnak.

– Tudom – felelte Jace. – Szép név. Tudod, hogy így hívják a zsálya egyik fajtáját is? Régen az emberek azt hitték, hogy ha megeszik a magját, láthatják a tündéreket. Hallottál erről?

– Fogalmam sincs, miről beszélsz.

– Nem tudsz valami sokat, mi? – kérdezte Jace. Hanyag megvetés sugárzott aranyszín szeméből. – Te is csak olyan mondi vagy, mint az összes többi mondi, mégis látsz engem. Rejtély.

– Mi az, hogy mondi?

– Olyan, aki az emberek világában él. Mint te is.

– De hát te is az emberek világában élsz – mondta Clary.

– Igen – felelte a fiú. – De nem vagyok olyan, mint te. – Semmi védekezés nem volt a hangjában. Mintha nem érdekelt volna, hogy Clary hisz neki vagy sem.

– Jobbnak gondolod magad. Azért neveltél ki bennünket.

– Azért nevettelek ki benneteket, mert viccesnek találok a szerelmi valamásaitokat, főleg amikor viszonzatlanok – mondta. – És mert a te Simonod az egyik legmondibb mondi, akivel valaha is találkoztam. És mert Hodge azt hitte, hogy veszélyes lehetsz. De ha ez igaz is, nyilvánvaló, hogy fogalmad sincs róla.

– Hogy én vagyok veszélyes? – visszhangozta döbbenten Clary. – Tegnap este láttam, hogy megöltél valakit. Láttam, ahogy kést döftél a bordái közé, és... – *És láttam, ahogy felhasítja a karodat az ujjával, amik olyanok voltak, mint a borotvapenge. Láttam, hogy folyt a vér a sebeidből, most pedig úgy nézel ki, mintha senki hozzád sem ért volna.*

– Talán gyilkoltam – mondta Jace –, de tudom, mi vagyok. Elmondhatod ugyanezt te is?

– Közönséges földi halandó vagyok, ahogy az előbb mondtad. Ki az a Hodge?

– Az oktatóm. És ha a helyedben lennék, nem jelenteném olyan könnyen ki magamról, hogy közönséges vagyok. – A fiú közelebb hajolt. – Hadd nézzem a jobb kezed!

– A jobb kezem? – kérdezett vissza Clary. Jace bólintott. – Ha megmutatom a kezem, békén hagysz?

– Minden további nélkül. – A fiú hangja elárulta, milyen jól szórakozik.

Clary vonakodva nyújtotta ki a jobb kezét. Sápadtak tűnt az ablakon kiszivárgó erőtlen fényben, ujjperceit finoman borították szeplők. Olyan érzése volt, mintha kitérülkötne, és a csupasz mellét mutogatná a fiúnak.

– Semmi. – Jace határozottan csalódottnak tűnt. – De nem vagy balkezes, ugye?

– Nem. Miért?

A fiú megvonta a vállát, és elengedte Clary kezét. – A legtöbb Árnyvadász-gyereket megjelölik a jobb kezén. Vagy a balon, ha balkezesek, mint én is. Egy állandó rúnát kapunk, amitől ügyesebben bánunk a fegyverekkel.

– Megmutatta a lánynak a bal keze fejét; teljesen hétköznapinak tűnt.

– Nem látok semmit – mondta Clary.

– Engedd szabadon gondolataidat! – javasolta Jace. – Várj, amíg megtalál. Olyan, mintha arra várnál, hogy valami felemelkedjen a víz felszínére.

– Te megőrültél. – De Clary azért elengedte magát, és addig nézte a fiú kezét, amíg egyszer csak meglátta az apró vonalakat a hosszú ujjpercek között...

Hirtelen ugrott elé, felvillant, mint valami neonfelirat. Fekete mintát látott, olyan volt, mint egy szem Jace keze fején. Pislantott, és a jel már nem is volt sehol. – Tetoválás?

A fiú megvillantott egy öntelt mosolyt, és leengedte a kezét. – Gondoltam, hogy meg tudod csinálni. És nem tetoválás. Jel. Rúnák, amiket a bőrünkbe égettek.

– És jobban bántok tőlük a fegyverekkel? – Clary ezt nehezen találta hihetőnek, bár talán még mindig valószínűbb volt, mint hogy léteznek zombik.

– A különböző Jeleknek különböző szerepük van. Némelyik állandó, de a legtöbb eltűnik, miután felhasználtuk őket.

– Ezért van, hogy ma nem csupa tinta a karod? – kérdezte a lány. – Még akkor se, ha koncentrálok?

– Pontosan ezért. – Úgy tűnt, elégedett magával. – Tudtam, hogy legalább Látó vagy. – Felnézett az égre. – Majdnem teljesen besötétedett. Mennünk kéne.

– *Mennünk?* Azt hittem, békén fogsz hagyni.

– Hazudtam – mondta Jace kissé feszengve. – Hodge azt mondta, hogy el kell vigyelek az Intézetbe. Beszélni akar veled.

– Miért akarna beszélni velem?

– Mert már tudod az igazságot – közölte Jace. – Legalább száz éve nem volt olyan mondi, aki tudott volna rólunk.

– *Rólunk?* – visszhangozta Clary. – Úgy érted, az olyan emberekről, mint te? Az olyan emberekről, akik hisznek a démonokban.

– Az olyan emberekről, akik megölik a démonokat – mondta Jace. – Árnyvadászoknak neveznek bennünket. Vagyis mi nevezük így magunkat. Az Alvilágiak kevésbé hízelgő neveket találtak ki nekünk.

– Alvilágiak?

– Az Éjszaka Gyermekei. A Boszorkánymesterek. Az elátkozottak. A dimenzió elvarázsolt lényei.

Clary megrázta a fejét. – Folytasd csak nyugodtan! Nyilván vannak még, nézzük csak, vámpírok, vérfarkasok meg zombik is.

– Persze, hogy vannak – közölte Jace. – Igaz, hogy a zombik leginkább délen élnek, ahol a *voudun* papok vannak.

– És mi a helyzet a múmiákkal? Ők csak Egyiptomban lógnak?

– Ne légy nevetséges! Senki sem hisz a múmiákban.

– Nem?

– Nyilván nem – mondta Jace. – Figyelj, Hodge elmagyarázza az egészet, amikor találkoztok.

Clary karba fonta a kezét a mellkasa előtt. – És mi van, ha nem akarok veled találkozni?

– Az a te bajod. Jönni fogsz, ha saját jószántadból, ha nem.

Clary nem hitt a fülének. – Azzal fenyegetsz, hogy el fogsz rabolni?

– Ha így akarsz nézni – felelte Jace –, akkor igen.

A lány kinyitotta a száját, hogy dühödten tiltakozásba kezdjen, de éles, sívítő hang fojtotta belé a szót. Megint megszólalt a telefonja.

– Gyerünk, vedd csak fel, ha akarsz – mondta Jace nagyvonalúan.

A telefon elhallgatott, aztán megint belekezdett, hangosan és erőszakosan. Clary összeráncolta a homlokát – az anyja most már tényleg kijöhetett a sodrából. Félig elfordult Jace-től, és a táskájában kezdett kotorászni. Mire előbányászta a telefont, az már a harmadik kör csörgésnél tartott. A füléhez emelte a készüléket. – Anya?

– Ó, Clary! Ó, hála az égnek! – Clary hátán végigfutott a hideg a hirtelen jött ijedtségtől. – Figyelj ide...

– Semmi baj, Anya. Jól vagyok. Éppen indultam haza...

– *Ne!* – Jocelyn hangja rekedt volt a rémülettől. – Ne gyere haza! Értesz, Clary? Nehogy haza merj jönni! Menj el Simonhoz! Menj egyenesen Simonhoz, és maradj ott, ameddig csak tudsz... – Egy hang szakította félbe a háttérből: valami leesett, és összetört, valami súlyosan csapódott a padlónak...

– Anya! – kiáltotta Clary a telefonba. – Anya, jól vagy?

A telefonból hangos zúgó hang hallatszott. Jocelyn hangja küszködve tört át rajta. – Csak ígérd meg, hogy nem jössz haza! Menj el Simonhoz, és hívd fel Luke-ot... Mondd meg neki, hogy megtalált... – Szavait heves recsenés nyomta el, mintha fa robbant volna szálkáira.

– *Ki* talált meg? Anya, hívtad a rendőrséget? Meg...

Clary soha nem felejtette el a hangot, ami kétségbeesett kérdésért félbeszakította: durva, csikorgó hang volt, amit hangos puffanás követett. Clary még hallotta, amint anyja sipítva szívja be a levegőt, mielőtt megint megszólalt volna. – Szeretlek, Clary.

A telefon elhallgatott.

– *Anya!* – sikította Clary a készülékbe. – Anya, ott vagy? – *Hívás vége,* állt a kijelzőn. De miért tette volna le az anyja így a telefont?

– Clary – szólta Jace. A lány most először hallotta a szájából a nevét. – Mi történik?

Clary nem is törődött vele. Kapkodva nyomta meg a gombot, amelyik az otthoni számot tárcsázta. Senki nem vette föl, csak a foglalt jel búgott a fülébe.

Clary keze megállíthatatlanul remegni kezdett. Amikor megint tárcsázni próbált, a készülék kicsúszott a kezéből, és a járda aszfaltjára zuhant. A lány térdre rogyott, hogy felvegye, de a telefonban már nem volt élet, hosszú repedés húzódott végig az elején. – A francba! – Szinte könnyek között vágta földhöz a készüléket.

– Hagyd ezt abba! – Jace megragadta a lány csuklóját, és talpra segítette. – Történt valami?

– Add ide a telefonodat! – mondta Clary, és kirántotta a fiú ingzsebéből kilógó hosszúkás fémtárgyat. – Muszáj...

– Az nem telefon – mondta Jace, de meg sem próbálta visszaszerezni. – Szenzor. Nem fogod tudni használni.

– De fel kell hívnom a rendőrséget!

– Előbb mondd el, mi történt! – Clary megpróbálta kirántani csuklóját a fiú szorításából, de Jace hihetetlen erővel tartotta. – Én tudok neked segíteni.

Clary ereiben forró áradatként vágatott végig a düh. Anélkül, hogy tudta volna, mit csinál, a fiú arcába kapott, és körmeivel végigszántotta a bőrét. Jace meglepetten lépett hátra. Clary kihasználta az alkalmat, és kiszabadította magát, a következő pillanatban pedig már rohant is a Hetedik sugárút fényei felé.

Amikor a sarokra ért, megtorpant, félig-meddig arra számítva, hogy Jace ott rohan a nyomában. De a kávéház utcája üres volt. Clary pár pillanattal bizonytalanul fürkészte az árnyékokat, de semmi sem mozdult. Sarkon fordult, és rohanvást indult hazafelé.

Csontváros

Gyilkosság tanúja lesz – a tizenöt éves Clary Fray aligha számít erre, amikor elindul a *Pandemonium* nevű New York-i klubba. Az elkövetők: három, különös tetoválásokkal borított és bizzarr fegyverekkel hadonászó tinédzser.

A holttest aztán eltűnik a semmibe. Nehéz kihívni a rendőrséget, ha a gyilkosok mindenki más számára láthatatlanok, és semmi, még egy vércsepp sem bizonyítja, hogy egy fiú meghalt. De fiú volt-e az áldozat egyáltalán?

Így találkozik Clary először az Árnyvadászokkal, akik azért küzdenek, hogy megszabadítsák a földet a démonoktól. Közülük való az angyali külseje ellenére igazi bunkó módjára viselkedő Jace is. Clary egyetlen nappal később, akarata ellenére már bele is csöppen Jace világába: édesanyja eltűnik, őt magát pedig megtámadja egy démon. De miért érdekelné egy démont két olyan hétköznapi mondi, mint Clary és az édesanyja? És hogyan tett szert Clary egyszer csak a Látásra? Az Árnyvadászok tudni akarják...

Cassandra Clare lendületes, sziporkázó és végtelenül lebilincselő regénye szórakoztató, vad utazásra visz. Azt fogod kívánni, bárcsak sose érnel az út végére.

„A Csontvárosban vannak vámpírok, vérfarkasok, tündérek, igaz szerelem, és minden, ami ezt az egészet felpezsdíti. Clare alakjai briliánsak – remélem, nem öli meg őket a következő két részben!”

– JUSTINE LARBALESTIER, A MAGIC OF MADNESS SZERZŐJE

Tizenhat éves kortól ajánljuk!

2 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

beleszeretsz